Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 21. apríla 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 2003/86/ES — Článok 7 ods. 1 písm. c) — Zlúčenie rodiny — Požiadavky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny — Trvalý, pravidelný a dostatočný príjem — Vnútroštátna právna úprava umožňujúca uskutočniť posúdenie budúceho vývoja pravdepodobnosti, že si garant udrží tento príjem — Zlučiteľnosť“

Vo veci C-558/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vyšší súd Baskicka, Španielsko) z 5. novembra 2014 a doručený Súdnemu dvoru 5. decembra 2014, ktorý súvisí s konaním:

Mimoun Khachab

proti

Subdelegación del Gobierno en Álava,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory T. von Danwitz, sudcovia C. Lycourgos (spravodajca) a C. Vajda,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— španielska vláda, v zastúpení: L. Banciella Rodríguez-Miñón, splnomocnený zástupca,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a B. Beutler, splnomocnení zástupcovia,

— francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas a F.-X. Bréchot, splnomocnení zástupcovia,

— maďarská vláda, v zastúpení: G. Szima a Z. Fehér, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a B. Koopman, splnomocnené zástupkyne,

— Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a L. Lozano Palacios, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: španielčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. decembra 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktorého účastníkmi sú M. Khachab a Subdelegación del Gobierno en Álava (zastúpenie vlády v provincii Álava, ďalej len „zastúpenie vlády“), vo veci odmietnutia vyhovieť žiadosti, ktorú podal M. Khachab, o povolenie na prechodný pobyt pre jeho manželku z dôvodu zlúčenia rodiny.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 2, 4 a 6 smernice 2003/86 znejú:

„(2) je potrebné prijať opatrenia týkajúce sa zlúčenia rodiny v súlade s povinnosťou chrániť rodinu a rešpektovať rodinný život, ktorá je zakotvená v mnohých nástrojoch medzinárodného práva. Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané najmä v článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísaného v Ríme 4. novembra 1950] a v Charte základných práv Európskej únie [ďalej len ‚Charta‘].

…

(4) zlúčenie rodiny je nevyhnutný spôsob na umožnenie rodinného života. Pomáha vytvárať sociálno-kultúrnu stabilitu, ktorá uľahčuje integráciu štátnych príslušníkov tretích krajín v členskom štáte, čo slúži aj na podporu ekonomickej a sociálnej súdržnosti, základného cieľa [Európskeho] spoločenstva uvedeného v zmluve [ES].

…

(6) na ochranu rodiny a vytvorenie alebo zachovanie rodinného života je potrebné stanoviť materiálne podmienky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny na základe spoločných kritérií.“

4 Podľa článku 1 smernice 2003/86 „účelom tejto smernice je určiť podmienky na uplatňovanie práva na zlúčenie rodiny štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí sa oprávnene zdržiavajú na území členských štátov“.

5 Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Táto smernica sa uplatňuje v prípade, keď je garant držiteľom povolenia na pobyt vydaného členským štátom na obdobie jedného roka alebo dlhšie, a má dostatočné vyhliadky na získanie povolenia na trvalý pobyt, ak sú rodinní príslušníci jeho rodiny štátnymi príslušníkmi tretej krajiny akéhokoľvek postavenia.“

6 Podľa článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 2003/86 členské štáty povolia vstup a pobyt predovšetkým manželskému partnerovi garanta v súlade s touto smernicou a za predpokladu splnenia podmienok stanovených v jej kapitole IV, ako aj v článku 16 tejto smernice.

7 V kapitole IV s názvom „Požiadavky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny“ článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 stanovuje:

„Po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny môže príslušný členský štát požiadať osobu, ktorá podala žiadosť, aby predložila dôkaz o tom, že garant:

a) má ubytovanie považované za bežné pre porovnateľnú rodinu v tom istom regióne, a ktoré spĺňa všeobecné zdravotné a bezpečnostné predpisy platné v dotknutom členskom štáte;

b) má zdravotné poistenie pokrývajúce všetky riziká, ktoré sú bežne kryté pre vlastných štátnych príslušníkov dotknutého členského štátu, pre seba a pre príslušníkov svojej rodiny;

c) má trvalý a pravidelný príjem, ktor[ý je] dostatočn[ý] na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci dotknutého členského štátu. Členské štáty zhodnotia tieto príjmy so zreteľom na ich charakter a pravidelnosť a môžu vziať do úvahy aj úroveň minimálnej vnútroštátnej mzdy a dôchodku, ako aj počet rodinných príslušníkov.“

8 Článok 15 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Najneskôr po piatich rokoch pobytu a za predpokladu, že rodinnému príslušníkovi ešte nebolo udelené povolenie na pobyt z iných dôvodov ako zlúčenie rodiny, manželský partner alebo nezosobášený partner a dieťa, ktoré dosiahlo plnoletosť, má na základe žiadosti, ak sa vyžaduje, nárok na samostatné povolenie na pobyt, nezávisle od povolenia na pobyt garanta.“

9 Článok 16 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice znie:

„Členské štáty môžu zamietnuť žiadosť o vstup a pobyt na účel zlúčenia rodiny, alebo, podľa potreby, odobrať alebo odmietnuť obnoviť povolenie na pobyt rodinného príslušníka za týchto okolností:

a) keď nie sú splnené alebo prestali byť plnené podmienky ustanovené touto smernicou.“

10 Podľa článku 17 tej istej smernice:

„Členské štáty náležito zohľadnia charakter a pevnosť rodinných vzťahov osoby a trvanie jej pobytu v členskom štáte a existenciu rodinných, kultúrnych a sociálnych väzieb s krajinou jej pôvodu, keď zamietnu žiadosť, odoberú alebo odmietnu obnoviť povolenie na pobyt, alebo rozhodnú nariadiť odsun garanta alebo jeho rodinných príslušníkov.“

Španielske právo

11 Organický zákon 4/2000 z 11. januára 2000 (BOE č. 10 z 12. januára 2000) o právach a slobodách cudzincov v Španielsku a ich sociálnej integrácii (Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social) (ďalej len „organický zákon 4/2000“) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, vo svojom článku 16 ods. 1 a 2 stanovuje:

„1. Cudzinci s pobytom majú právo na rodinný život a súkromie vo forme, ktorú stanovuje tento organický zákon, a podľa ustanovení medzinárodných zmlúv ratifikovaných Španielskom.

2. Cudzinci s pobytom v Španielsku majú právo na zlúčenie rodiny s rodinnými príslušníkmi uvedenými v článku 17.“

12 Článok 17 ods. 1 písm. a) tohto organického zákona znie:

„Cudzinec s pobytom má právo na zlúčenie rodiny s týmito rodinnými príslušníkmi v Španielsku:

a) manželský partner osoby s pobytom, pokiaľ nie je fakticky alebo právne odlúčený a manželstvo nebolo uzavreté v rozpore so zákonom. …“

13 Článok 18 organického zákona 4/2000 nazvaný „Podmienky zlúčenia rodiny“ v odseku 2 stanovuje:

„Garant musí za podmienok, ktoré stanoví nariadenie, preukázať, že má primerané bývanie a dostatok finančných prostriedkov na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov po jej zlúčení.

Pri posudzovaní príjmov na účely zlúčenia sa nezapočítajú príjmy plynúce zo systému sociálnej pomoci, ale vezmú sa do úvahy iné príjmy manželského partnera, ktorý býva v Španielsku a žije s garantom v spoločnej domácnosti.

…“

14 Kráľovským dekrétom 557/2011 z 20. apríla 2011 sa schválilo nariadenie k organickému zákonu 4/2000, ktoré bolo zmenené a doplnené organickým zákonom 2/2009 (BOE č. 103 z 30. apríla 2011). Článok 54 tohto nariadenia nazvaný „Finančné prostriedky, ktoré má preukázať cudzinec na získanie povolenia na pobyt pre svojich rodinných príslušníkov na účely zlúčenia rodiny“, stanovuje:

„1. Cudzinec, ktorý žiada o povolenie na pobyt pre svojich rodinných príslušníkov na účely zlúčenia rodiny, musí v čase podania žiadosti o uvedené povolenie pripojiť dokumentáciu, ktorá preukazuje, že má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu, vrátane uhrádzania nákladov na zdravotnú starostlivosť v prípade, že nie je krytá sociálnym zabezpečením, pričom minimálna výška tohto príjmu v čase podania žiadosti sa uvádza ďalej v eurách alebo v ekvivalente v cudzej mene, v závislosti od počtu osôb, ktorých sa týka zlúčenie rodiny, s prihliadnutím aj na počet rodinných príslušníkov, ktorí s ním už žijú v Španielsku v spoločnej domácnosti a sú na neho odkázaní výživou:

a) V prípade dvojčlenných rodín, ktoré tvorí garant a osoba, ktorej sa týka zlúčenie rodiny, po jej príchode do Španielska: vyžaduje sa suma, ktorá predstavuje mesačne 150 % [viacúčelový verejný ukazovateľ príjmu (IPREM)].

…

2. Povolenie na pobyt sa neudelí, ak sa s istotou určí, že nie je perspektíva udržať si príjem aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti. Pri tomto zisťovaní sa predpoklad zachovania zdroja príjmov počas uvedeného roka posúdi s prihliadnutím na vývoj príjmu, ktorý žiadateľ dosahoval v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 M. Khachab, štátny príslušník tretej krajiny s bydliskom v Španielsku, je držiteľom povolenia na dlhodobý pobyt v tomto členskom štáte. Dňa 20. februára 2012 podal na španielske orgány žiadosť o povolenie na prechodný pobyt pre svoju manželku z dôvodu zlúčenia rodiny, pani Aghadarovú. Zastúpenie vlády rozhodnutím z 26. marca 2012 túto žiadosť zamietlo z dôvodu, že M. Khachab nepreukázal, že má dostatočný príjem na to, aby uživil svoju rodinu po jej zlúčení.

16 M. Khachab podal teda proti tomuto rozhodnutiu správne odvolanie na zastúpenie vlády, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím z 25. mája 2012 z týchto dôvodov:

„… [M. Khachab] na podporu svojej žiadosti predložil pracovnú zmluvu na dobu určitú, ktorú uzavrel s podnikom ‚Construcciones y distribuciones constru-label SL'. Z údajov uložených v pracovnom informačnom systéme sociálneho zabezpečenia však vyplýva, že v uvedenej spoločnosti prestal pracovať 1. marca 2012, pričom odpracoval spolu 15 dní v tomto roku a 48 dní za celý rok 2011. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ku dňu vydania rozhodnutia nevykonával nijakú pracovnú činnosť, pričom tento stav stále trvá, a ani nepreukázal, že má dostatok finančných prostriedkov na uživenie svojej rodiny po jej zlúčení. Zároveň k tomuto dňu nič nenasvedčuje tomu, že tieto prostriedky bude mať počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie rodiny. Nie je teda splnená žiadna z podmienok stanovených na udelenie povolenia na pobyt na účely zlúčenia rodiny."

17 M. Khachab teda podal proti tomuto poslednému uvedenému rozhodnutiu žalobu na Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Vitoria-Gasteiz (Správny súd na provinčnej úrovni č. 1 vo Vitoria-Gasteiz). Uvedený súd rozsudkom z 29. januára 2013 potvrdil uvedené rozhodnutie, pričom sa v podstate opieral o tie isté dôvody, ako sú tie, ktoré boli uvedené v rozhodnutí z 26. marca 2012.

18 M. Khachab podal teda proti tomuto rozsudku odvolanie na Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vyšší súd Baskicka). Na odôvodnenie svojho odvolania M. Khachab uvádza, že prvostupňový súd nezohľadnil novú skutočnosť, ktorá vyšla najavo počas konania, že od 26. novembra 2012 pracuje pre jeden poľnohospodársky podnik ako zberač citrusových plodov, a preto má prácu, z ktorej má dostatočný príjem. Dodáva, že je držiteľom povolenia na dlhodobý pobyt a že od roku 2009 je ženatý s pani Aghadarovou. Okrem toho uvádza, že má primerané bývanie a že viac ako päť rokov platil príspevky do systému sociálneho zabezpečenia v Španielsku. Navyše sa domnieva, že do úvahy treba vziať súčasnú hospodársku situáciu, v ktorej je mimoriadne zložité byť sústavne reálne zamestnaný.

19 Vnútroštátny súd ma v tejto súvislosti pochybnosti, pokiaľ ide o výklad článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86, podľa ktorého je právo na zlúčenie rodiny podmienené skutočnosťou, že pri podaní žiadosti o zlúčenie rodiny „má garant trvalý, pravidelný a dostatočný príjem". Konkrétne sa pýta na zlučiteľnosť španielskej právnej úpravy, ktorá vnútroštátnym orgánom umožňuje zamietnuť žiadosť o zlúčenie rodiny s týmto ustanovením, a teda zamietnuť vydanie povolenia na dočasný pobyt rodinnému príslušníkovi garanta, ak je na základe vývoja jeho príjmu počas šiestich mesiacov, ktoré predchádzali dňu podania žiadosti o zlúčenie rodiny, pravdepodobné, že tento garant si nebude môcť počas roka nasledujúceho po tomto dni udržať ten istý príjem, ktorý mal k uvedenému dňu.

20 Podľa vnútroštátneho súdu španielske znenie, ako aj anglické a francúzske znenie článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 používa sloveso „mať" v indikatíve a prítomnom čase a nie v budúcom. Na základe tejto skutočnosti sa uvedený súd pýta, či na účely povolenia zlúčenia rodiny treba zistiť, či garant musí mať ku dňu podania žiadosti o zlúčenie „trvalý, pravidelný a dostatočný príjem" alebo či sa môže prihliadať na skutočnosť, že ho bude mať ešte počas roka nasledujúceho po tomto dni.

21 Za týchto okolností Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Vyšší súd Baskicka) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá umožňuje zamietnuť žiadosť o zlúčenie rodiny v prípade, že garant nemá trvalý a pravidelný príjem, ktorý je dostatočný na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov, pričom zamietavé rozhodnutie vnútroštátnych orgánov sa zakladá na posúdení budúceho vývoja, pokiaľ ide o pravdepodobnosť, že si garant tento príjem udrží aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie, a na vývoji jeho príjmov za šesť mesiacov predchádzajúcich podaniu tejto žiadosti?“

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušným orgánom členského štátu založiť zamietnutie žiadosti o zlúčenie rodiny na posúdení budúceho vývoja pravdepodobnosti udržania si trvalého, pravidelného a dostatočného príjmu počas roka nasledujúceho po dni podania tejto žiadosti, ktorý musí mať garant na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci tohto členského štátu, pričom toto posúdenie je založené na vývoji príjmu garanta za šesť mesiacov pred týmto dňom.

23 Podľa článku 4 ods. 1 smernice 2003/86 členské štáty povolia vstup a pobyt najmä manželskému partnerovi garanta na účely zlúčenia rodiny, pokiaľ sú splnené požiadavky uvedené v kapitole IV tejto smernice nazvanej „Požiadavky na uplatnenie práva na zlúčenie rodiny“.

24 Medzi požiadavkami uvedenými v tejto kapitole IV, článok 7 ods. 1 písm. c) uvedenej smernice umožňuje, aby členské štáty požadovali dôkaz, že garant má trvalý a pravidelný príjem, ktorý je dostatočný na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci príslušného členského štátu. To isté ustanovenie spresňuje, že členské štáty zhodnotia tieto príjmy so zreteľom na ich charakter a pravidelnosť a môžu vziať do úvahy aj úroveň minimálnej vnútroštátnej mzdy a dôchodku, ako aj počet rodinných príslušníkov.

25 Súdny dvor už rozhodol, že keďže je povolenie zlúčenia rodiny všeobecným pravidlom, možnosť zakotvená v článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 sa má vykladať reštriktívne. Miera voľnej úvahy priznaná členským štátom nemôže byť štátmi uplatňovaná takým spôsobom, ktorý porušuje cieľ smernice a zbavuje ju potrebného účinku (rozsudok zo 6. decembra 2012, O a i., C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 74, ako aj citovaná judikatúra).

26 V tejto súvislosti z odôvodnenia 4 smernice 2003/86 vyplýva, že jej všeobecným cieľom je uľahčiť integráciu štátnych príslušníkov tretích krajín v členských štátoch tým, že sa im umožní viesť rodinný život vďaka zlúčeniu rodiny (pozri rozsudok z 27. júna 2006, Parlament/Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 69).

27 Súdny dvor okrem toho už rozhodol, že článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 nemožno uplatňovať takým spôsobom, aby toto uplatňovanie porušovalo základné práva zakotvené najmä v článku 7 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2012, O a i., C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 77).

28 Aj keď sa tento článok 7 Charty nemá vykladať v tom zmysle, že zbavuje členské štáty miery voľnej úvahy, ktorú majú pri posudzovaní žiadostí o zlúčenie rodiny, ustanovenia smernice 2003/86 sa však pri tomto posúdení majú vykladať a uplatňovať najmä so zreteľom na uvedený článok 7 Charty, ako to

navyše vyplýva zo znenia odôvodnenia 2 tejto smernice, ktorý členským štátom ukladá povinnosť posudzovať žiadosti o zlúčenie rodiny s cieľom uprednostniť rodinný život (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2012, O a i., C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 79, ako aj 80).

29 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba v prvom rade určiť, či sa článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 má vykladať v tom zmysle, že príslušnému orgánu tohto členského štátu umožňuje posudzovať splnenie požiadavky týkajúcej sa trvalého, pravidelného a dostatočného príjmu garanta aj v čase po podaní uvedenej žiadosti.

30 Hoci toto ustanovenie výslovne nestanovuje takúto možnosť, zo samotného jeho znenia a najmä z použitia výrazov „trvalý“ a „pravidelný“ vyplýva, že príjmy musia mať určité trvanie a určitú kontinuitu. V tejto súvislosti podľa druhej vety článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 členské štáty posúdia uvedené príjmy najmä vo vzťahu k ich „pravidelnosti“, čo zahŕňa periodickú analýzu ich vývoja.

31 Z článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 teda vyplýva, že jeho znenie nemožno vykladať tak, že bráni tomu, aby príslušný orgán členského štátu rozhodujúci o žiadosti o zlúčenie rodiny mohol preskúmať, či je splnená požiadavka príjmov garanta s prihliadnutím na posúdenie týkajúce sa udržania si týchto prostriedkov aj v čase po podaní tejto žiadosti.

32 Tomuto výkladu neodporuje okolnosť, ktorú vzniesol vnútroštátny súd, že článok 7 ods. 1 smernice 2003/86 používa prítomný čas v indikatíve, keď stanovuje, že dotknutý členský štát môže od osoby, ktorá podala žiadosť o zlúčenie rodiny, vyžadovať, aby preukázala, že „má“ k dispozícii prvky vymenované v tomto odseku 1 písm. a) až c). Garant musí totiž preukázať, že má k dispozícii všetky tieto prvky, a z nich najmä „dostatočný príjem“ v čase preskúmania jeho žiadosti o zlúčenie rodiny, čo odôvodňuje použitie prítomného času v indikatíve. Pokiaľ však zo znenia článku 7 ods. 1 písm. c) tejto smernice vyplýva, že príjem garanta musí byť nielen „dostatočný“, ale aj „trvalý a pravidelný“, takéto požiadavky znamenajú preskúmanie budúceho vývoja uvedeného príjmu príslušným vnútroštátnym orgánom.

33 Tento výklad podporuje aj znenie článku 7 ods. 1 písm. a) a b) smernice 2003/86. Treba totiž zdôrazniť, že požiadavky týkajúce sa garanta, že je držiteľom „ubytovania považovaného za bežné“ a „zdravotného poistenia“, stanovené v uvedených písm. a) resp. b) tohto ustanovenia, sa tiež majú vykladať v tom zmysle, že na účely zabezpečenia stability a trvalosti pobytu garanta na ich území majú členské štáty pri posudzovaní žiadosti o zlúčenie rodiny možnosť založiť svoje rozhodnutie na pravdepodobnosti, že tento garant bude naďalej spĺňať tieto požiadavky aj v čase po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny.

34 Výklad článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 uvedený v bode 31 tohto rozsudku potvrdzuje aj článok 3 ods. 1 a článok 16 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice.

35 Na jednej strane totiž tento článok 3 ods. 1 smernice 2003/86 obmedzuje osobnú pôsobnosť tejto smernice na garanta, ktorý je držiteľom povolenia na pobyt na obdobie jedného roka alebo dlhšie, a má dostatočné vyhliadky na získanie povolenia na trvalý pobyt. Posúdenie existencie takej vyhliadky si nevyhnutne vyžaduje, aby príslušný orgán dotknutého členského štátu preskúmal budúci vývoj situácie garanta vo vzťahu k získaniu uvedeného povolenia na pobyt.

36 Za týchto podmienok, ako uviedol generálny advokát v bode 33 svojich návrhov, výklad článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86, podľa ktorého uvedený orgán nemôže posúdiť udržanie si trvalého, pravidelného a dostatočného príjmu garanta aj v čase po podaní žiadosti o zlúčenie, nie je koherentný so systémom zavedeným touto smernicou.

37 Na druhej strane treba zdôrazniť, že ak už nie sú splnené požiadavky stanovené v smernici 2003/86, jej článok 16 ods. 1 písm. a) členským štátom umožňuje odobrať alebo odmietnuť obnoviť povolenie na pobyt rodinného príslušníka.

38 Podľa tohto ustanovenia príslušný orgán dotknutého členského štátu teda môže dokonca odobrať povolenie na zlúčenie rodiny, keď garant už nemá trvalý, pravidelný a dostatočný príjem v zmysle uvedeného článku 7 ods. 1 písm. c). Taká možnosť odobratia tohto povolenia znamená, že tento orgán môže vyžadovať, aby garant mal tento príjem aj v čase po podaní svojej žiadosti.

39 Napokon je potrebné uviesť, že tento výklad je potvrdený aj cieľom tohto článku 7 ods. 1 smernice 2003/86. Preukázanie splnenia požiadavky príjmu stanovenej v písm. c) tohto odseku 1 totiž príslušnému orgánu umožňuje ubezpečiť sa, že po zlúčení rodiny sa garant, ako aj jeho rodinní príslušníci nestanú počas svojho pobytu záťažou pre systém sociálnej pomoci dotknutého členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2010, Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, bod 46).

40 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že možnosť stanovená v článku 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 nevyhnutne znamená, že príslušný orgán dotknutého členského štátu perspektívne posúdi, či si garant udrží trvalý, pravidelný a dostatočný príjem aj v čase po podaní žiadosti o zlúčenie rodiny.

41 Vzhľadom na tento záver si v druhom rade treba položiť otázku, či toto ustanovenie umožňuje príslušnému orgánu dotknutého členského štátu podriadiť povolenie na zlúčenie rodiny pravdepodobnosti udržania si tohto príjmu počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti o zlúčenie, s prihliadnutím na príjem garanta za šesť mesiacov pred týmto dňom.

42 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v súlade so zásadou proporcionality, ktorá patrí medzi všeobecné zásady práva Únie, totiž prostriedky zavedené vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá preberá článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86, musia byť vhodné na dosiahnutie cieľov sledovaných touto právnou úpravou a nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na ich dosiahnutie (pozri pokiaľ ide o článok 7 ods. 2 smernice 2003/86, rozsudok z 9. júla 2015, K a A, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).

43 Napokon treba pripomenúť, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 17 smernice 2003/86 vyžaduje individuálne posúdenie žiadostí o zlúčenie (rozsudky zo 4. marca 2010, Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, bod 48, ako aj z 9. júla 2015, K a A, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 60), a že príslušné vnútroštátne orgány musia pri vykonávaní smernice 2003/86 a pri skúmaní žiadostí o zlúčenie rodiny vykonať vyvážené a primerané posúdenie všetkých predmetných záujmov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2012, O a i., C-356/11 a C-357/11, EU:C:2012:776, bod 81).

44 V prejednávanej veci článok 54 ods. 2 prvý pododsek kráľovského dekrétu 557/2011 stanovuje, že povolenie na pobyt na účely zlúčenia rodiny sa neudelí, ak sa s istotou preukáže, že nie je perspektíva udržania si príjmu aj počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti. Toto ustanovenie znamená, že predpoklad zachovania zdroja príjmov počas uvedeného roka sa posúdi s prihliadnutím na vývoj príjmu, ktorý garant dosiahol v období šiestich mesiacov predchádzajúcich podaniu tejto žiadosti.

45 V tejto súvislosti treba uviesť, že dĺžka jedného roka, počas ktorého garant musí skutočne mať dostatočný príjem, je primeraná a nepresahuje rámec toho, čo je potrebné na to, aby bolo možné individuálne posúdiť prípadné riziko, že garant sa po zlúčení rodiny bude musieť uchýliť k systému sociálnej pomoci tohto štátu. Toto obdobie jedného roka totiž zodpovedá minimálnej dĺžke platnosti povolenia na pobyt, ktoré musí garant mať podľa článku 3 ods. 1 smernice 2003/86, aby mohol žiadať o zlúčenie rodiny. Okrem toho podľa jej článku 16 ods. 1 písm. a) príslušné orgány dotknutého členského štátu majú možnosť odobrať povolenie na pobyt rodinného príslušníka, ak garant už nemá trvalý, pravidelný a dostatočný príjem počas doby pobytu tohto rodinného príslušníka a kým tento rodinný príslušník získa samostatné povolenie na pobyt, teda podľa článku 15 ods. 1 smernice 2003/86 najneskôr po piatich rokoch pobytu v tomto členskom štáte.

46 V súvislosti s uplatnením povinnosti na vnútroštátnej úrovni zachovať proporcionalitu je potrebné zohľadniť tiež okolnosť, že podľa znenia článku 54 ods. 2 prvého pododseku kráľovského dekrétu 557/2011 príslušný vnútroštátny orgán môže neudeliť povolenie na pobyt na účely zlúčenia rodiny len, ak sa „s istotou“ preukáže, že garant si nebude môcť udržať dostatočný príjem počas roka nasledujúceho po dni podania žiadosti. Toto ustanovenie teda garantovi ukladá iba požiadavku predvídateľne si udržať svoj príjem, aby mohol získať povolenie na pobyt na účely zlúčenia rodiny.

47 Pokiaľ ide o stanovenie šesťmesačného obdobia pred podaním žiadosti, na ktorom sa môže založiť posúdenie budúceho vývoja príjmu garanta, je potrebné konštatovať, že smernica 2003/86 v tejto súvislosti neobsahuje nijaké spresnenia. Takéto obdobie v každom prípade nemôže nepriaznivo ovplyvniť cieľ tejto smernice.

48 V dôsledku toho z predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 7 ods. 1 písm. c) smernice 2003/86 sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušným orgánom členského štátu založiť zamietnutie žiadosti o zlúčenie rodiny na posúdení budúceho vývoja pravdepodobnosti udržania si trvalého, pravidelného a dostatočného príjmu, ktorý musí mať garant na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci tohto členského štátu počas roka nasledujúceho po dni podania tejto žiadosti, pričom toto posúdenie je založené na vývoji príjmu garanta za šesť mesiacov pred týmto dňom.

O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 7 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušným orgánom členského štátu založiť zamietnutie žiadosti o zlúčenie rodiny na posúdení budúceho vývoja pravdepodobnosti udržania si trvalého, pravidelného a dostatočného príjmu, ktorý musí mať garant na to, aby uživil seba a svojich rodinných príslušníkov bez toho, aby sa uchýlil k systému sociálnej pomoci tohto členského štátu počas roka nasledujúceho po dni podania tejto žiadosti, pričom toto posúdenie je založené na vývoji príjmu garanta za šesť mesiacov pred týmto dňom.

Podpisy